

Skriv om at skrive

Skriv om at skrive. Fire ord, femten bogstaver, tre mellemrum. At sætte bogstaver sammen til ord. Åbent, uforstyrret, jomfruligt. Rytme. Sprog.

Kvæl ikke *barnet*.

Hvad står der i teksten?

Den hellige tekst og Guds kommunikation med mennesket. Babelstårnet og sproget. Og efter menneskehedens første drab, og en altødelæggende syndflod, hvorpå arken flød med kimen til nuværende slægter af mennesker og dyr, blev der endelig ro i lejren, og mennesket talte ét sprog. Alle forstod hinanden. Alt syntes harmonisk. Men den temperamentsfulde Jahve trivedes ikke med harmoni. Han havde - dræbt ved Nietzsche' hånd; Nemesis og alt det dér - et dysfunktionelt sind. I ét væk foretrak han den ene fremfor den anden, ét folk frem for et andet, og såede kim til jalousi og vold, død og ødelæggelse, som en anden skødesløs sædemand. Og således måtte han da forvirre og destruere denne skønsomme harmoni af ét sprog og fælles forståelse, til mange sprog og mangel på forståelse. For ordet var hos gud, og ordet var en gud. Og det er Guds skyld. Det hele.

Blev *barnet* født ud af dette morads, som et hittebarn af guddommelig oprindelse?

Og man talte hvert sit sprog. Sprog og fortællinger. Og dyr blev til skrift. Hulemalerier og kileskrift. Hieroglyffer og alfabeter. Konsonanter. Lertavler, pergament, papyrus og papir. Og en skriftens umulius arriverede, garanteret foranlediget af Gud, og besværliggjorde det hele, med al sin vokalisk vokalisme, og medførte en sand uafvaskelig syndflod af grammatisk pedanteri. Grammatik, analyse, og filologi til at udrede trådene. Og genrer og tidsepoker fødtes. Og al ting dalede ned i hver sin vugge. Litteratur, teori, analyse. Litteraturanalyse. Og *barnet* er tilkoblet et iltapparat.

Hvad står der i teksten?

Skriv eller dø, sagde Rilke nærmest. Vi fortæller hinanden historier for at kunne leve, sagde Didion til Krasnik, da han besøgte hende, i sin research til en, dengang, kommende bog. Og hun sagde, at hun vel havde brug for et publikum. At hun følte interaktionen med sit publikum meget tydeligt. Kommunikation. Og Rushdie har sagt, at vi bruger fortællinger hele livet for at forstå og definere os selv. Fortællinger. Forståelse og identitet. Forståelse, identitet, kommunikation. At skrive, siger Sontag, er en tilladelse man giver sig selv, til at være udtryksfuld på bestemte måder. At opfinde, springe, flyve og falde. At finde sin egen indre frihed. At skrive, skrev Duras, var det eneste der fyldte og fortryllede hendes liv. Leve, flyve, falde, opfinde, fortrylle, forstå, udtrykke, fortælle, interaktion, identitetkommunikation.

Og *barnet* er mere vågent nu, og responderer på kontakt.

Skriv om at skrive ... At skrive og finde sin egen stemme, og kaste sig ud i sig selv, noget andet og ukendt, siger Ringgaard. En leg. Et liv bag teksten. En dyadisk sprogproces, som ilt og organisme. At læse og skrive. Godt og dårligt. Kritisk og ukritisk. Kunstnerisk frihed. Og Llambías siger, at de mange forordninger og bud i hans bog om at skrive, er et øjebliksbillede han ikke selv tror på. Og Warner spørger, om kritisk læsning overhovedet er læsning. Skrivning er et håndens værk, siger Hvid, og for håndens ejermand en inddeling i kategorier og faser. Et sted hvor tænkning og skrivning permanent skal adskilles, som siamesiske tvillinger med fælles hjerne. Hver ting til sin tid. Der er en tid til at tænke og en tid til at skrive. Hen imod et afgrænset sted, de ti bud og en Hvidsk ramme. En kynisk kalkuleren, resultat og teknik, en forførelse, i stil med en opskrift, siger Poe. Kaos, orden, skabelse. Og du skal gøre hvad der er ret og godt i Jahves øjne, for at det skal gå dig godt. For slangen fristede Eva, og Adam var en ufri tæinker.

Og *barnets* hjertelyd bliver uregelmæssig.

At skrive, er noget akademisk vokalisk grammatisk pedanteri, hvis vuggebarn er *vokabular*. Født ind i forbudt-landet. Et teologisk lignende *forbudt-land*. Og vuggebarnet var ikke født af en jomfru. Vokabular eller dø, synes den akademiske verden at sige. Jomfruligheden døde, de kvalte *barnet*, imens vuggebarnet gik fri. Kain, Abel og en dysfunktionel Gud.

Hvad står der i teksten?

The answer my friend, is blowin' in the wind ... let's knock on Heavens door
...

(Aarhus Universitet, Kreativ Skrivning, efterårssemestret 2016)